

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 191/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Kupkom, Hlavná 23, Trnava, proti postupu Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 15T/9/2022 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 4To/13/2022, sp. zn. 4To/8/2024 a sp. zn. 4To/3/2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví. Žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie 6 000 eur (4 000 eur od špecializovaného trestného súdu a 2 000 eur od najvyššieho súdu) a náhradu trov konania.
2. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 15. augusta 2022 na špecializovanom trestnom súde proti sťažovateľovi obžalobu za pokračovací zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona.
3. Špecializovaný trestný súd vydal vo veci 18. augusta 2022 trestný rozkaz, ktorým uznal sťažovateľa vinným. Proti trestnému rozkazu podal sťažovateľ 29. augusta 2022 odpor.

4. Hlavné pojednávanie sa uskutočnilo 26. septembra 2022 a špecializovaný trestný súd na ňom vyhlásil rozsudok, ktorým uznal sťažovateľa vinným. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ 15. novembra 2022 odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4To/13/2022 z 3. marca 2024 zrušil rozsudok z 26. septembra 2022 a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

5. Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní 27. mája 2024 opätovne rozhodol rozsudkom, ktorým sťažovateľa spod obžaloby oslobodil. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4To/8/2024 z 19. augusta 2025 vydaným na neverejnom zasadnutí odvolaním napadnutý rozsudok z 27. mája 2024 opätovne zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

6. Ostatným rozsudkom z 22. decembra 2025 špecializovaný trestný súd uznal sťažovateľa vinným. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ opätovne 2. januára 2026 odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podľa sťažovateľa neexistuje žiadna skutočnosť svedčiaca o právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktorá by odôvodňovala neúmernú dĺžku konania, ktoré trvá viac ako 3 a pol roka (od podania obžaloby 15. augusta 2022 po odvolanie podané 2. januára 2026). Sťažovateľ žiadnym spôsobom neprispel k prieťahom alebo k spomaleniu postupu súdov v trestnom konaní. Nečinnosť označených všeobecných súdov bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nemožno podľa názoru sťažovateľa ničím ústavne ospravedlniť a predstavuje odopretie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

8. Sťažovateľ tento stav prieťahov v trestnom konaní znáša veľmi ťažko. V dôsledku tejto situácie je naplnený skepsou a jeho celkové prežívanie je negatívne, hraničiace so zúfalstvom. Prieťahy v konaní výrazne nepriaznivo zasiahli do duševnej integrity sťažovateľa, a preto sa vzhľadom na nezvratný stav, ktorý vznikol v minulosti narušením právnej istoty, domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 251/2021). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu

právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01). V trestných veciach k nastoleniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu o vine, resp. nevine obžalovaného a na tento výrok nadväzujúcimi ďalšími výrokmi nastoľujúcimi práva a povinnosti (IV. ÚS 536/2021, IV. ÚS 358/2022, IV. ÚS 103/2023).

12. V prvom rade ústavný súd sťažovateľovi vo všeobecnosti pripomína, že otázku posudzovania dĺžky konania a jej primeranosti (resp. neprimeranosti) nemožno vnímať, resp. vyjadriť čisto len numericky, lebo je podmienená objektívne charakterom prejednávanej veci a musí byť skúmaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, zložitosť veci, požiadavky na vykonávanie dokazovania v priebehu konania, ako i správanie účastníkov a samotného súdu; do úvahy je pritom nutné vziať i to, čo je pre sťažovateľa v konaní predmetom sporu, resp. jeho význam pre účastníkov konania.

13. Záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná a či už nie je, možno teda formulovať vždy s ohľadom na uvedené faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prietahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu, a teda zakladajúce porušenie práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prietahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná.

14. Osobitne v trestných veciach, pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, čl. 6 dohovoru nevyžaduje, aby tento aktívne spolupracoval so súdnymi orgánmi. Taktiež sťažovateľovi nemožno vyčítať skutočnosť, že využíva jemu dostupné opravné prostriedky podľa vnútroštátneho práva. Správanie sťažovateľa však predstavuje objektívnu skutočnosť, ktorá nemôže byť pripisovaná na ťarchu štátu a ktorá sa musí zohľadniť pri posudzovaní, či dĺžka konania je primeraná (Eckle proti Nemecku z 15. 7. 1982, sťažnosť č. 8130/78, bod 82). Európsky súd pre ľudské práva taktiež zohľadňuje úmysel sťažovateľa predlžovať konanie, keď táto skutočnosť jasne vyplýva zo súdneho spisu (I. A. proti Francúzsku z 23. 9. 1998, sťažnosť č. 28213/95, bod 121).

15. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05). Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

16. Berúc do úvahy celkovú dĺžku napadnutého trestného konania (podanie obžaloby 5. augusta 2022) a skutočnosť, že vo veci už rozhodovali opakovane (dvakrát) oba stupne (aktuálne bude vo veci rozhodovať odvolací súd tretíkrát, a to o odvolaní podanom 2. januára 2026), z čoho možno usudzovať, že po ustálení právneho názoru odvolací súd rozhodne bez odkladu, táto podľa názoru ústavného súdu nedosahuje intenzitu odôvodňujúcu záver o porušovaní základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

19. Napokon ústavný súd uzatvára, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby v budúcnosti po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu